

vil bede de ærede Medlemmer vel at lægge Mærke til, da det er et Hovedpunkt i denne Sag: „Jeg finder det ogsaa saameget mere vigtigt“ — nemlig at lade Kongens Approbation blive staaende — „som der ved denne Lov gives Repræsentantskabet en Bemyndigelse til at gjøre Forandringer i Loven af Ake Marts 1857, og da Loven ikke kunde blive til Lov uden Hans Majestæts Sanction, saa er det efter mit Begreb fuldkommen consequent, at de Forandringer, som Repræsentantskabet foretager, ikke heller kunne blive gjældende uden Kongens Sanction“. Dersom der ikke her er Forvirring tilstede, saa veed jeg ikke, hvad der er Forvirring. Ministeren siger ikke „jeg finder det hensigtsmæssigt“, thi saa kunde jeg være enig med ham — det har ogsaa hele Udvalget fastholdt; — men han siger, at det ikke gaar an, at Kongen, som har sanctioneret Loven, lader denne Sanction falde bort, fordi Loven vedbliver at bestaae som Lov. Nu spørger jeg: Naar det ikke gaar an, at Kongen giver sin Myndighed fra sig, hvor kan det da gaae an, at Rigsdagen giver sin fra sig? at den ene Factor af den lovgivende Magt, nemlig Kongen, ikke kan gjøre, hvad den anden Factor, Rigsdagen, godt kan gjøre? Jeg er forresten enig med den ærede Minister i, at det ikke gaar an, at Kongen giver sin Sanction fra sig med Hensyn til en Lov, der ikke er ophævet som Lov; men er dette „fuldkommen consequent“, er det ogsaa fuldkommen consequent, at Rigsdagen heller ikke kan give sin Lovgivningsmyndighed fra sig i saa Henseende. — Med Hensyn til Afskillelsen mellem Lov og Reglement, som jeg holder fast paa her, kunde det maaskee være ret godt for min Sag, om jeg gjorde opmærksom paa, at det ikke er mig, der har opfundet den, da vi for 14 Dage siden havde Loven til tredie Behandling, men at det Samme er udtalt af et Par temmelig vægtige Stemmer under en tidligere Sags Behandling i Folkethinget, nemlig af Monrad og H. Hage. Da Grundeloven for Færøerne var under Forhandling, og man vilde bringe en Mængde Bestemmelser ind i Loven, som aabenbart kun vare reglementariske, og som burde kunne forandres af de locale Autoriteter, hittede Mon-

rad sig saaledes: „Justitsministeren har dog allerede indrømmet . . .“

Formanden: Den ærede Landstingsmand vil maaskee tillade mig en Afbrydelse. Den ærede Taler har vist i tvende Henseender overseet gjældende Regler, navnlig forsaavidt en Dplæsning har fundet Sted, hvad der jo i Almindelighed ikke kan være Thingets Medlemmer indrømmet, og dernæst, at Foredrag, der ere holdte af Medlemmer i det andet Thing, ere blevne citerede. Med Hensyn til det Sidste har jeg, fordi Dplæsningen angaaer noget, der ligger længere tilbage i Tiden, ikke villet gjøre nogen Erindring derimod, og hvad det Første angaaer, vil jeg indrømme det, forsaavidt det kun er et kort Citat.

Strøm: Ja det er et ganske kort Citat, og jeg tør maaskee derfor ubede mig Tilladelse til at fortsætte: „ . . . at der i denne Lov findes en heel Deel Bestemmelser, som aldeles ikke egne sig til Optagelse i en Lov; der indeholdes saadanne Detailbestemmelser, der alene have deres Plads i et Reglement, og det er dog virkeligt besynderligt, at hele den lovgivende Magt skal sættes i Bevægelse, naar der skal gjøres nogen Forandring i dette reent locale Reglement. Det Uheldige her er, at vi have en Sammenblanding af Reglement og Lov, uagtet man netop maatte ønske at faae disse to Ting holdte ude fra hinanden.“ Det var her til at H. Hage spøiede: „Det forekommer mig nemlig, at Forsamlingen maa have Betenkelighed ved i en Lov at vedtage Bestemmelse om, at den kan forandres ad administrativt Ve. Hvor vi ville have, at Noget skal kunne forandres ad administrativt Ve, saa troer jeg, det er rigtigst, at vi udskyde dette af Loven som reglementariske Bestemmelser; det er den simple og naturlige Ve.“ Her kan jeg standse; thi det er i Grunden det Væsentlige. — Her have vi denne Afskillelse imellem Lov og Reglement, som jeg meget vilde ønske, at vi ville gjøre gjældende ved alle de Love, vi vedtage, hvorved Noget overdrages enten til et Selskab, til en Commune eller deslige.